

afskuffelse af ventetidsregler m.v.) [af Helge Nielsen m.f.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XVII) findes i tillæg A. sp. 2333, fremsættelsen i tidenden sp. 2242).

Sagen sattes til forhandling.

Socialministeren (Nathalie Lind): Forslaget tager jo sigte på en meget vidtgående reform af reglerne om kontante ydelser ved sygdoms- og ulykkestilfælde under arbejdet. Efter forslaget skal dagpengene forhøjes til $\frac{9}{10}$ af den hidtidige arbejdsindtægt, og der skal ikke gælde noget absolut maksimum, hverken for dagpenge under sygdom eller for dagpenge eller erstatning ved ulykkestilfælde; de skal ydes uden ventetid og uden nogen begrænsning i dagpengeperiodens varighed.

Forslaget må jo ses i sammenhæng med det ene af de punkter, der indgik i den forespørgsel til mig, som vi lige har behandlet. Jeg synes nok, det er værd at lægge mærke til, at i forespørgselen bruger man den formulering, at der skal sikres en egentlig erstatning for de indtægtstab, som sygdom, arbejdsløshed og ulykkestilfælde forvolder, medens der i dette forslag om ændringer af kontantydelse ved sygdom og ulykke tales om, at dagpengene skal udgøre $\frac{9}{10}$ af den pågældendes daglige fortjeneste; i det andet tilfælde talte man altså om en egentlig erstatning.

Med hensyn til arbejdsløshedsforsikringen vil jeg minde om, at folketinget i december 1968 behandlede et forslag fra socialistisk folkeparti om forhøjelse af dagpengehjælpen ved arbejdsløshed til 90 pct. af den hidtidige løn, men med et maksimum på 85 kr.; det er altså delvis det samme forslag, vi ser her, men uden dette maksimum. Ved den lejlighed oplyste arbejdsministeren, at arbejdsløshedsforsikringsudvalget fra 1964 ikke havde været i stand til at afslutte sit arbejde med arbejdsløshedsforsikringsproblemerne inden for den fastsatte tidsmæssige ramme, og at der således ikke fra udvalgets side ville fremkomme et grundlag for arbejdet i folketinget i indeværende folketings-samling. Arbejdsministeren meddelte endvidere, at han ville tage en forhandling med udvalgets formand og med formændene for de organisationer, som er repræsenteret i

udvalget, med henblik på at vurdere, om de problemer, der endnu er udestående, og som jo i særlig grad vedrører reglerne for dagpengenes størrelse, ville kunne forventes løst ved et fortsat arbejde inden for udvalgets rammer, og om man i så fald burde afvente disse resultater. Spørgsmålet blev jo også berørt i går i spørgetiden.

Jeg vil gerne gentage, at arbejdsministeren over for mig har oplyst, at disse drøftelser har fundet sted, og at såvel formanden for arbejdsløshedsforsikringsudvalget som formændene for de i udvalget repræsenterede organisationer har givet udtryk for, at der ved et fortsat arbejde i udvalget skulle være mulighed for, at et positivt resultat kan nås. Der blev endvidere fra alle sider givet tilslutning til, at det videre arbejde i arbejdsløshedsforsikringsudvalget vil kunne ske i kontakt med eller parallelt med arbejdet i socialreformkommissionens sikringsudvalg. Der skulle således være tilvejebragt forbedrede muligheder for, at de forslag til reform af reglerne om dagpengeydelse i tilfælde af sygdom, arbejdsulykke og arbejdsløshed, som er under udarbejdelse, kan blive indbyrdes afstemt.

Nu nævnede hr. Bundvad før, at man ikke blot kunne henvide til socialreformkommissionens arbejde og så vente i lange tider, inden man kom med forslag eller gjorde sig tanker om, hvordan man ville løse problemerne. Jeg synes, det i den forbindelse er meget væsentligt at fremhæve, at arbejdet i socialreformkommissionen og også i dens sikringsudvalg efterhånden er så langt fremme, at man stræber mod at komme med en indstilling bl. a. vedrørende dagpengene inden sommeren 1969, således at disse spørgsmål kan komme til drøftelse her i tinget i folketingsåret 1969-70.

Jeg kan forsikre forslagsstillerne om, at regeringen lægger megen vægt på, at vi når frem til en forbedring og harmonisering af de forskellige dagpengeydelser uden hensyn til trængens årsag. Formålet med korttidssydelse i vort sociale sikringssystem må være, at tidsbegrænsede, uforudselige og uforskyldte vanskeligheder ikke afgørende skal kunne forrykke levetiden for dem, som rammes af disse vanskeligheder. I overensstemmelse hermed må man stille imod, at vi får dagpengeydelser, som i højere grad end efter de gældende regler sættes i relation til